

Arrest

nr. 53 254 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Busavatë (gemeente Kamenicë) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Vanaf 2007 stond u tijdens de zomermaanden op de markt in Gjilan, waar u groenten en fruit verkocht die u zelf aankocht van Serviërs. Op 5 augustus 2008 werd u aangevallen door vier Albanese politieagenten in uniform. Zij kwamen u vragen hoe u aan uw groenten en fruit kwam en wanneer ze hoorden dat u ze van Serviërs had gekocht namen ze u mee achter een paar hoge gebouwen, waar u, onttrokken aan het zicht van andere personen, hardhandig door hen werd geslagen. U kreeg te horen dat u hiermee moest stoppen omdat het anders gevolgen zou hebben voor u en uw familie. U begaf zich hierna voor verzorging naar

de dienst spoedgevallen van het ziekenhuis van Gjilan. U stopte met werken op de markt. Omdat uw belagers zelf van de politie waren, diende u voor deze feiten geen klacht in bij de lokale politie (KP, Kosovo Police). U richtte zich ook niet tot de internationale politie (UNMIK Police en/of Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo)) of bij KFOR (Kosovo Force). U vreesde immers dat dit voor nog meer problemen voor u en uw familie zou kunnen zorgen. Na het incident op 5 augustus 2008 begon u anonieme dreigtelefoons te ontvangen. Deze duurden tot uw vertrek naar België op 10 februari 2010. Hierbij werd allusie gemaakt op het feit dat u voorheen producten van Serviërs had doorverkocht. U werd beledigd en bedreigd, u kreeg te horen dat ze u nooit met rust zouden laten, dat u nooit vrij zou zijn en dat u een vuile Serviër bent. Mogelijks ging het ook hier om politieagenten die u lastig vielen of personen die hiermee banden hebben. U kreeg deze telefoons in het begin met een frequentie van twee of drie keer per week en vanaf november 2009 zelfs tot tien keer per dag. U deed ook hiervan nooit aangifte bij de politie. In 2009 leerde u een Servisch meisje, V. P. (...), kennen in een discotheek in Kamenicë. U had gedurende 5 à 6 maanden een relatie met haar tot u op 5 november 2009 werd aangevallen op de weg van Busavatë naar uw werk in Kamenicë. U ging te voet naar uw werk en onderweg stopte een auto met vier onbekende personen in burgerkledij naast u. Ze duwden u op de grond en sloegen u met ijzeren staven. Voor u het bewustzijn verloor, hoorde u uw belagers het volgende zeggen: "zo zal u eindigen, schoonzoon van de Serviërs". U herkende geen van de daders. Nadat ze op de vlucht waren geslagen, ging u naar de bergen vanwaar u uw broer belde. Hij kwam u halen en bracht u naar het ziekenhuis. Uit schrik voor uw belagers durfde u niet in het ziekenhuis blijven. De volgende dag ging u nog terug naar dit ziekenhuis voor verdere medische verzorging. U diende geen klacht in bij de KP omdat u dacht dat dit tweede incident verband hield met het eerste incident van 5 augustus 2008. U diende evenmin klacht in bij de 'Eulex Police Component' of bij KFOR omdat u schrik had dat uw belagers banden hadden met de politie. In die periode kreeg u nog vaker dreigtelefoons. Vanaf november 2009 kregen ook uw ouders dreigtelefoons. Tegen uw ouders vertelden ze dat u een Serviër moest vermoorden als bewijs dat u niet aan de kant van de Serviërs stond. U deed dit niet en bleef binnen. U zag uw Servische vriendin de laatste keer op 3 november 2009. Na de aanval op 5 november 2009 had u nog één keer telefonisch contact met haar, waarbij u zei dat u haar niet meer kon zien en waarbij u haar aanraadde te vertrekken uit Kosovo. Ze ging naar Servië. Vanaf 1 december 2009 ging u wekelijks naar een psychiater, A. C. (...), in Gjilan. Dit deed u ten gevolge van wat u was overkomen. U ging 4 keer in december 2009. Op 29 december 2009 besliste u niet langer uw psychiater te consulteren omdat de afstand te ver was en omdat u schrik had. U bleef nog in Kosovo om wat tijd door te brengen met uw familie en op 10 februari 2010 vertrok u naar België. De dreigtelefoons bleven tot die datum duren en nu nog krijgt uw familie dreigtelefoons. U klaagde, om dezelfde redenen als hierboven, nergens deze dreigtelefoons aan. Op 10 februari 2010 reisde u eerst naar Servië, van waaruit u naar België verder reisde. Op 14 februari 2010 kwam u in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Kamenicë op 21 maart 2006; een kopie van uw Kosovaars paspoort, uitgereikt te Prishtinë op 16 maart 2009; een kopie van uw UNMIK-rijbewijs (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), afgeleverd op 24 mei 2006; een medisch attest van uw psychiater in Gjilan d.d. 29 december 2009; drie attesten van uw opname in de spoedgevallen van het ziekenhuis in Gjilan d.d. 5 augustus 2008, 5 november 2009 en 6 november 2009; uw diploma van het middelbaar onderwijs; een foto van een meisje waarvan u stelt dat het om V. P. (...) gaat, en een krantenartikel met als titel 'Kosovaars gerecht nog onvoldoende onafhankelijk' uit de krant De Tijd van 24 juli 2009.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u heeft nagelaten essentiële elementen uit uw asielrelaas te vertellen bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS p. 2). Zo repte u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de aanval van Albanese politieagenten op uw persoon op 5 augustus 2008. Nochtans vormde deze gebeurtenis het begin van uw problemen die geleid hebben tot uw uiteindelijk vertrek uit Kosovo. Al uw latere problemen zouden hiermee mogelijks verband houden. Voorts liet u ook na ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden dat u in de periode tussen 5 augustus 2008 en uw uiteindelijke vertrek uit Kosovo op 10 februari 2010 óf gedurende niet minder dan anderhalf jaar onophoudelijk dreigtelefoons ontving. Op geen enkel moment liet u bovendien ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen dat de daders van de aanval op u op 5 november 2009 mogelijks banden zouden hebben met de Kosovaarse politie. Nochtans vormt ook dit een essentieel aspect van uw asielrelaas. U liet immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk verstaan dat uw belagers zelf deel uitmaakten van de politie of banden zouden hebben met de politie. Geconfronteerd op het Commissariaat-generaal met het feit dat u de aanval van de politie op uw persoon op 5 augustus 2008 niet ter sprake bracht ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u deze feiten toen niet te hebben aangehaald omdat u die

dag heel lang had moeten wachten om gehoord te worden, u zich toen ook niet goed voelde, stress en hoofdpijn had, moe was en de tolk u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd kort uw problemen te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 18). Deze uitleg is evenwel niet afdoende om deze en andere belangrijke gebeurtenissen en feiten toen niet ter sprake te brengen. Het gaat hier immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Kosovo hebt verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Deze verklaringen werden bovendien door u ter akkoord ondertekend. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen in Kamenicë maar moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat in de gemeente Kamenicë er al geruime tijd geen belangrijke etnische geïnspireerde incidenten werden gerapporteerd. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijkomend aangetast door ernstige tekortkomingen in uw verklaringen. Zo is het vooreerst weinig geloofwaardig dat u als etnische Albanees van samenwerking of collaboratie met de Serviërs zou zijn beschuldigd enkel en alleen omwille van het feit dat u landbouwproducten afkomstig van Servische landbouwers te koop op de markt zou hebben aangeboden. In een land waar Servië de belangrijkste handelspartner is en in een regio waar landbouw één van de voornaamste economische activiteiten is en ongeveer 12 tot 14% van de bevolking etnisch Serviër is - die bovendien lokaal goed geïntegreerd zijn als bevolkingsgroep - komt deze uitleg weinig overtuigend over. Opmerkelijk is ook dat de politie van Gjilan maar aanstoot aan deze praktijk zou genomen hebben in augustus 2008, terwijl u luidens uw verklaringen reeds geruime tijd dergelijke landbouwproducten van Serviërs op de markt verkocht. Het is tevens merkwaardig dat de politie enkel aan u op deze markt de vraag zou gesteld hebben waar u uw producten aankocht. Zo ook is het bevreemdend dat u niet op de hoogte bleek van het feit of ook andere verkopers op deze markt (landbouw)producten van Serviërs verkochten (CGVS, p. 9). Voorts kan ook aan uw relatie met het Servische meisje V. P. (...) ernstig getwijfeld worden. Zo bleek u maar weinig te weten over haar familiale achtergrond. U kende haar geboortedatum niet en wist evenmin hoeveel broers zij heeft en of zij ook zussen heeft (CGVS, p. 16). Ook over haar doen en laten na het voorval op 5 november 2009 legde u vage en weinig coherente verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk niet te weten of ze hierna al dan niet in Kosovo gebleven is of naar haar moeder in Servië verhuisd is, om vervolgens te verklaren dat ze na deze gebeurtenis toch naar Servië vertrokken is (CGVS, p. 13 en 17). Wat de door u in dit verband neergelegde foto betreft dient nog te worden opgemerkt dat deze niet als bewijs van deze relatie kan worden beschouwd, aangezien het uw relatie niet aantoonde en er tevens nergens uit blijkt dat de afgebeelde vrouw effectief V. P. (...) is. Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat ofschoon u meer dan anderhalf jaar anonieme dreig telefoons ontving via uw mobiele telefoon, u naliel in deze periode ooit uw telefoonnummer te wijzigen (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u steeds nagelaten hebt voor de door u aangehaalde problemen, in casu het machtsmisbruik door lokale politieagenten in Gjilan in augustus 2008 - die duidelijk niet handelden in naam van de Kosovaarse autoriteiten -, de anonieme dreig telefoons erna en de aanval tot slot tegen u door onbekende personen in november 2009, klacht in te dienen bij de Kosovaarse autoriteiten of bij de internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn. U verklaarde dit vooreerst niet gedaan te hebben omdat de daders in augustus 2008 zelf van de politie waren en u vermoedt dat de daders van de problemen die u daarna kende tevens banden met eerstgenoemde politieagenten hebben (CGVS, p. 10 ev.). Daarnaast stelde u dit niet aangegeven te hebben uit schrik dat u en uw familie hierdoor nog meer problemen zouden krijgen (CGVS, p. 10). Tot slot haalde u aan dat u toch maar moeilijk naar de Kosovaarse politie kon stappen en zeggen dat u een relatie had met een Servisch meisje en hierdoor problemen had gekregen (CGVS, p. 13). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is vooreerst precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in geval van machtsmisbruik door de politie u zich had kunnen richten tot de Police Inspectorate of Kosovo (PIK), een onafhankelijk orgaan dat valt onder het ministerie van Binnenlandse Zaken en bevoegd is voor het onderzoeken van eventueel ernstig machtsmisbruik door de politie. Deze maken hun bevindingen over aan een disciplinair orgaan van het ministerie van Binnenlandse Zaken dat verdere acties onderneemt. In 2009 onderzocht deze dienst 1.674 zaken, waarvan 742 klachten door burgers werden geïnitieerd. Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het functioneren van de Kosovaarse Politie (KP, Kosovo Police) in grote mate in overeenstemming is gebracht met de internationale standaarden betreffende politiewerk en de KP actueel door de Eulex Police Component

wordt bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit deze informatie blijkt dan ook dat wanneer de Kosovo Police (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010, wel degelijk actie onderneemt. Voorts dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de politie van de gemeente Kamenicë, waar u woonachtig was, multi-etnisch samengesteld is. In 2009 telde deze gemeente namelijk 30 Servische, één Turkse en één Roma politieagent op een totaal van 133 politieagenten. Het hoofd van het politiekantoor was bovendien tevens een Serviër. U was derhalve perfect in de mogelijkheid uw problemen omwille van uw Servische vriendin daar ter sprake te brengen. Ik meen dan ook dat uw nalaten de autoriteiten van uw problemen op de hoogte te brengen, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in bijkomende mate ondermijnt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie aan uw administratief dossier toegevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo, alsook de door u gevolgde studies in Kosovo, worden niet door mij betwist. Aan de door u neergelegde medische attesten kan geen bewijswaarde gegeven worden. Deze werden immers opgesteld op basis van uw verklaringen, die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Het door u neergelegde krantenartikel doet tot slot geen afbreuk aan voornoemde bevindingen in verband met uw mogelijkheid u voor uw problemen tot de bevoegde nationale autoriteiten en internationale organisaties in Kosovo te richten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig kunnen zijn omdat hij essentiële elementen van zijn asielrelaas niet heeft weergegeven bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werpt verzoeker tegen dat het volstaat eenvoudigweg te kijken naar de twee rapporten van de Dienst Vreemdelingenzaken ("Verklaring" van 4 maart 2010 en "Vragenlijst" van dezelfde datum) om te weten dat zijn opmerking als zou hij niet de kans gekregen hebben alles te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken pertinent is. De duur van het interview was dertig minuten. De tien pagina's werden voorgelezen na te zijn uitgetypt. Het uiteindelijk verslag van de asielmotieven bedraagt nog geen zes regels op tien pagina's. Hieruit kan ontegensprekelijk afgeleid worden dat dat de werkelijke tijd die hij kreeg niet meer dan vijf à tien minuten kan hebben bedragen. In die kort tijdspanne is het onmogelijk om alle essentiële elementen naar voor te brengen, aldus verzoeker.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en door verzoeker ondertekend op 4 maart 2010 geenszins blijkt dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoeker worden verwacht dat hij dermate wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas, meer in het bijzonder de aanval van de Albanese politieagenten op 5 augustus 2008, evenals de massale dreigtelefoons, als de mogelijke banden die de personen die hem in november 2009 agresseerden met de politie zouden hebben gehad, te vermelden. Verzoeker heeft het op de Dienst Vreemdelingenzaken echter wel over het feit dat hij in Kamenicë iedere dag naar de discoclub ging, dat hij na te zijn aangevallen in november 2009 één maand thuis bleef, dat hij niet naar buiten durfde, veel stress had, psychische problemen kreeg en naar een psychiater ging wegens nachtmerries en slapeloosheid – elementen die duidelijk niet het gehalte hebben van voormelde niet aangebrachte gegevens waarvoor hij wel de tijd kreeg deze mede te delen – en beperkt zich in de aanduiding van zijn belagers in november 2009 als een groep Albanezen, dit zonder enige duiding van mogelijke banden met de politie. De vaststelling dat verzoeker over voormelde wezenlijke elementen met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en deze voor het eerst ter sprake brengt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Verzoeker stelt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt nochtans vermeldt dat in de periode van zijn problemen het Kosovaarse gerecht als zwak en slecht functionerend wordt beschreven en recht niet geschiedt door verschillende belemmeringen, wat ook wordt bevestigd door een artikel in De Tijd van 24 juli 2009.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat verzoekers selectieve verwijzing naar één element van de door verwerende partij gehanteerde uitgebreide informatie (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie) niet dienend is daar verwerende partij op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing gewag maakt van het Kosovaars gerechtelijk apparaat, doch wel verwijst naar de specifieke samenstelling van het politiekorps in Kamenicë waarvan verzoeker afkomstig is en waar al geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten worden gerapporteerd, naar het *Police Inspectorate of Kosovo* (PIK), een onafhankelijk orgaan dat valt onder het ministerie van Binnenlandse Zaken en bevoegd is voor het onderzoeken van eventueel ernstig machtsmisbruik door de politie dat zijn bevindingen overmaakt aan een disciplinair orgaan van het ministerie van Binnenlandse Zaken en waarbij in 2009 reeds 1.674 zaken werden onderzocht, waarvan 742 klachten door burgers werden geïnitieerd, en naar de

internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn, zowel nationale als internationale autoriteiten waarbij verzoeker heeft nagelaten ook maar één klacht in te dienen. Desbetreffende motiveringen van verwerende partij worden door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwiste en vaststaand beschouwd.

2.2.5. Verzoekers bewering dat de aanvraag van een nieuw telefoonnummer voor zijn mobiele telefoon ook zou geïmpliceerd hebben dat ook al zijn bekende en steunende contacten zouden verloren zijn gegaan raakt kant noch wal. Immers kunnen de bestandgegevens van een gsm op eenvoudige wijze en diverse manieren worden overgezet zodat deze contacten niet verloren gaan.

2.2.6.1. Verzoeker werpt op dat het niet weten *“of agenten aan anderen dezelfde vragen stellen of verboden opleggen (verbod van verkoop van Servische producten of verbod van omgang met een Servisch meisje) niet betekent dat het verhaal van verzoekende partij niet geloofwaardig zou zijn. Verwerende partij moet een individuele beoordeling van het dossier maken.”*

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij nergens motiveert dat verzoeker niet wist dat agenten ook aan andere personen op de markt vragen stelden naar de herkomst van de producten waardoor verzoekers argument feitelijke grondslag mist. Immers blijkt ook uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 juli 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 9) dat verzoeker op de vragen *“Gingen de politiemannen bij iedereen gaan vragen vanwaar ze hun producten haalden?”* en *“En het je nooit de politiemannen naar andere marktkramers zien gaan om hetzelfde te doen?”* steeds uitdrukkelijk ontkennend heeft geantwoord. Navolgende motivering van verwerende partij: *“Het is tevens merkwaardig dat de politie enkel aan u op deze markt de vraag zou gesteld hebben waar u uw producten aankocht. Zo ook is het bevreemdend dat u niet op de hoogte bleek van het feit of ook andere verkopers op deze markt (landbouw)producten van Serviërs verkochten”* blijft derhalve onverminderd overeind.

Betreffende de motivering van verwerende partij dat aan de relatie met een Servisch meisje zeer ernstig moet worden getwijfeld stelt de Raad vast dat verzoeker deze motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verwerende partij maakt ook in deze nergens gewag van het feit dat verzoeker niet zou weten of ook aan andere personen dit verbod werd opgelegd.

Verzoeker toont met voormeld betoog niet aan dat zijn asielaanvraag niet op individuele wijze werd beoordeeld.

2.2.7.1. Verzoeker betoogt dat:

“De detailantwoorden op de detailvragen van verwerende partij kunnen dan ook niet tegen hem gebruikt worden. Zoals gezegd is het duidelijk dat het niet tot de taak van De dienst vreemdelingenzaken behoort om op eenzelfde grondige wijze te handelen. Indien hij dat wel zou doen dan overschrijdt de Dienst Vreemdelingenzaken haar bevoegdheid omdat dit een exclusieve bevoegdheid van verwerende partij is. Verzoekende partij kan ook niet de schuld dragen voor de hoogstpersoonlijke uitleg die verwerende partij in de woorden van verzoekende partij legt.”

Tenslotte stelt verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verklaringen van verzoekende partij wel als een bewijs kunnen gelden wanneer *“zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen voor haar vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze aangeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”*

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanduidt welke irrelevante detailvragen, annex detailantwoorden, verwerende partij in haar motivering zou hebben betrokken. De Raad ontwaart in de bestreden beslissing evenmin dergelijke vragen en antwoorden.

Betreffende de wijze van handelen door de Dienst Vreemdelingenzaken merkt de Raad op dat uit de vragenlijst (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.5.) blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hoegenaamd niet detaillistisch handelde, doch verzoeker – zonder enige onderbreking door vraagstelling vanwege de Dienst zelf – de kans gaf vrijuit de belangrijkste feiten van zijn vrees voor vervolging of risico naar voor te brengen. Voor wat betreft het nalaten van verzoeker bij dit verhoor de meest wezenlijke elementen van zijn asielrelaas aan te brengen verwijst de Raad naar het onder punt 2.2.3.2. gestelde.

Verzoeker toont evenmin aan waar verwerende partij haar hoogstpersoonlijke uitleg in de woorden van verzoeker zou hebben gelegd waardoor aan deze woorden een andere inhoud zou zijn gegeven dan deze bedoeld door verzoeker.

Betreffende de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst de Raad erop dat verzoeker heeft nagelaten voor de diverse asielinstanties volledige verklaringen af te leggen gezien de voorheen besproken uiterst belangrijke omissies bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de meest wezenlijke elementen van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.2.8. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas en de vaststelling te verzaken een beroep te doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT